

Legenda Satului Cotu-Văii

Voi scrie aici o amintire. Ca să
lăsmă în urma mea. celor ce doresc
ca să cunoască. de când a luat ființă
satul cotu-văii în stil Românesc.

Administrație. Cultură. Economie. Securitate
puncte strategice și diferite cunoștințe
pe care eu le am cunoscut până la starea
de 77 de ani trăite în această comună
și multe cunoștințe aflate în tinerețile
mele de la bătrâni timpurilor acelea după
Războiul din 1877. de la morani care
pășeau oile pe meleagurile Dobrogei
Cum și de la Turci și Tătari bătrâni
Scrisorile mele despre Legenda Cotu-Văii
sunt auzite de mine personal. de la un
moran bătrân din părțile ardăului
care a pășcut oile oile chiar și în
mereu Satul Cotu Văii. Venise într-o iarnă
cu oile aici la noi le adăpostea la
o casă o scorbura mare de piatră
unde adăpostea 2000 două mii de oi.
fiind pe timpurile acelea pășuni

și locuri mecate diferite burueni
de 30-40. centimetri. erau oi turcane
cu o lână lungă și de stepă. Zina
păștea oile pe dealurile satului pe unde
era Zăpada spulberată de vânt, oile
băteau cu piciorul scoteau de sub
Zăpada pământul moale și îl mînceau
ca nutul. iar noaptea le aduceau
la adăpost la canara.

un moșier bătrîn din părțile fîgăra-
șului din ardial. era foarte bun
cu tatăl meu fiind tot dintr-un
judet dar mai bătrîn ca tatăl meu
el își făcuse un cînd mare de oi
din ciobănie pe acei pămînt Dobrogea.
unde găsea iarbă de păscut acolo
acolo vara iar unde găsea loc
de ernat acolo erua.

Eu eram pe acel timp copil de 8-10.
Omi și ascultam cu multă atenție
pe moș Voicu că așa îl chema.
Se cînd venea pe la noi eu îl
întrebam. ia mai spune moș Voicule
cum ai petrecut cu oile, primii

pămînt aceste locuri pusti pline de lupi
și lighioane sălbatice și cu tătari
ăstia aproape tot sălbatice. și începea
moș Voicu, că el era tatăl cîndului
de oi era oile ale lui și ale altui
Tovaras din poiana Sibiului cu care
facea schimbul la oi iar ciobani.
slugile. erau tot timpul pe lîngă ei
și vara și iarna,
și povestea moșul, uite dragi miei
cum am trăit și cum trăim din
cauza fearilor sălbatice și din cauza
rău făcătorilor, suntem la oile astea
opt oameni, tot înarmate cu cîte
două pistoale, Vara ne facem sălas
unde găsim iarbă mai bună și
și mai estină, facem țără acolo
tîndem oile. lîna și berbecuții și
vîndem în Mangalia, Constanta
Silistria ostrov sau Burgan, unde
ne vine mai aproape, bînză la
fel prin satele vechi și aceste țigani
sînt ca noi nu suntem statornici
și umblăm după păsune bune,

Eu ascultam cu atentie din cele
aflate de la acest mocan bătrân
și altele auzite de la turei bătrâni
și de la tatăl meu care a slujărit
și el la niște mocani ardeleni
de la etatea de 15 ani. și din cele
auzite de mine până la etatea de 77.
de ani, pot acum să povestesc și eu
despre, Legenda legenda satului meu
Cotu-Văii unde am crescut de la
etatea de 2 ani,

Satul nostru cotu-văii se numea Chiragi
Un sat vechi tătarăsc. cu tătari
Veniti pe timpuri din Crîmea. așa
ne povestea bătrân tatar.
Deci satul Chiragi de atunci
era format din mai multe cătune
bînd la m putut eu cînoaste
Avea un primar tatar pe nume
Hagi Ali Mutalıp el avea și o
prăvălărie în comună și 30 h. pămînt
Mă locuia aici în comună doi mari
Bogatosi Ioan Hagi Stoian și
Costa Hagi Stoian, cu o proprietate

de 3200 h. pămînt pe care îl munciau
tătari săraci în dijma. o parte din
pămînt iar restul îl păstău cu
Vitele și oile avea 3000 de oi și
cîrezi de vite cornute, mai era
aici în sat și trei turei mai înstărite
Ablachin Demir, Vechil Ablai și Toia
Arif, cu cîte o proprietate pînă la
80 hect, iar restul din tătari cu 10 h.
și chiar unii nici o brazdă de pămînt
Satul nostru Chiragi era comună -
și era alcătuit din mai multe cătune
Delivruca Vîrtopul de azi Dauluchio
(Darabam) Vâlcele (Valala) Cadichio
(Coroana) Hoscadan o tîră de oi și
Cîteva familii Achargea la fel, Nalbant
un sat numai ruine, Turpan și Gapsincă
Tîrle cu oi și cîrobanii. acestea au
fost satele comune Chiragi.
Ca administratori un primar tatar.
Hagi Ali Mutalıp, un notar trimis
recent cu Numele de Ion Jonescu
și un ajutor de primar era pe
timpul acela tatăl meu - -

Stefan Bica înprospătat în anul
1886, tătari îl numise ajutor de
primar fiind că cunoștea limba
turcească și tătarească la perfecție
și se servea de el ca tîlmăci de
descurca ori ce ordine venia de la
prefectura județului sau subprefectura
fiind că primarul nu știa nici Românește
nici să vorbească iar Notarul nu știa
tătărăște nici o vorbă,
Ca ordine de pază, umblau călărași
cu schimbul din sat în sat ca patrulă
pentru ori ce evenimente dar se întâmpla
fiind lipsa de poliție, ocazia poliției
a durat mai mult timp
Era în Constanța trei Regimente de armată
Un Regiment de călărași cu schimbul
Regimentul 74 Infanterie tot cu schimbul
Și Regimentul 34 Infanterie localnic
Regimentele cu schimbul faceau stațiunea
Militară în patulare prin sate sau pe
frontiera Bulgară în lipsa de grăniceri
Mi-a rămas aminte desul de bine
Cînd am început bine a înțelege

Să fi avut 4-5 ani Văne tota odată
oacăsi fost în patulare probabil prin
satele vecine îmbrăcat Militară incins
cu centuronul cu brăcotea cu cîmă
cu centuroni, Eu îl întreb, Tota ce
faci mătăle cu pusea asta. ce să fac,
tota imi răspunde tota, uite sunt
Soldat al țării Românești -
Apoi începe tota, Uite tota mamî scris si
eu în armatei de Voe de și eram trecut
de Văstra armatei, mamî înscris la
Armata ca să capăt și eu dreptul
de cetățean Român eu iarasi întreb
Tota, noi nu suntem Români, da
tota suntem, dar suntem din ardeal
și Ardealul este al Austro-ungareil or
Împăratului frunt Josef iar cînd
am început a pricepe mai bine ne povestea
detaliat uite copii de ce nu aveam drept
la cetățean Român fiind că eu eram
cu pașaportul în buzunar eliberat de
Autoritățile Austro-ungare deci noi
Ardeleani eram supasi - Austro-Ungare

Eu am plecat de acasă de la etatea
de 15 ani ma luat ca cioban la
ci niște mocani din poiana Sibului
bă eu nu aveam nici măma nici
tata, Tata și mama a murit de
o boală care era pe timpul acela
se chema Ciună, pe mine ma crescut
un frate al tate până la etatea de
15 ani, și așa stăpîni mei ma
acelu cu oile în Dobrogea prin
Băltile macinului și mai pe urmă
prin toată Dobrogea, umblam din
loc în loc ca Jigani, unde găseam
iarbă bună acolo era locul nostru
După cum mă vedeti mam scris și eu
în armată să fiu și eu ca eu care
Român și am primit pămînt aici
în satul ăsta Chiragi și nu mai fui
blugă la mocani, și așa aveam și
noi o bucată de mămăliga pe masă,
cînd eu sunt la Regiment mama-ta
pune boi la plug cu un vecin și
aria 2-3 hectare pune porumb iar
cînd sunt eu acasă ma duc eu,

Eu din cioban mam făcut plugar.
Eu bani după ciobănie mam cumpă-
rat și eu doi boi un plug cu o brazdă
o carută și o boroană.
Și astăzi cum mă vedeti sunt plugar
și militar, parca-l văd, pe betel
tata fie-i țărîna usoră, ce dragoste
avea de țara Romîneasă fiind venit
de peste granița de la frate ardeleni
De și avea cînd era militar 27 ani
Eu fiind în tot timpul pe lungă lată
vam învățat un cîntec militaresc pe
care-l cîntec și astăzi nu l-am uitat

Joac verde maghiran
La constanta sus pe deal
La cazarma lui Brasan
Multi recruti sunt adunati
Si de țara au fost chemati
Instruiti si înbrăceti
La fata rasi si spalati
Si domnul sergent major
Lai dreapta ne comanda
Fiti cuminti unde-ti umbla

Mergeti Baieti Vă plimbati
Dar scandaluri să nu faceți
Nici prea multe gălăgie
Că vă bag în pușcărie
Să fiți pe cîntă stăpîni
Așa s'ostasi Români,

Aceste erau cuvintele lui tata
în vers, este o antică amintire
de la începutul militanței
pe Dobrogea —

Aci vom povesti despre întoarcerea
și formarea satului acesta Chiragi
Care era și reședința de comuna
cu mai multe sate —

Din cele auzite de mine de la
tatal meu de la moacamel mos
Voicu om bătrîn pe timpul acela
de la turci și tătari bătrîni,
Că învățasem și eu limba tătara
fiind că am crescut între copii
de tătari, că tatal meu o cumpă-
rat de la o tătărăică bătrîna

cu numele Engube o casă mică -
acoperită cu pămînt în stilul totăresc
Așa am putut să culeg multe stiri
pe teme istorice ale satului Cotu Văii
de azi.

Satul nostru așezat aici pe cotitura
unei văi stîncoase, care începe de
la Miza-zi din Bulgaria și ajunge
aici spre miază noapte face o curbă
spre răsărit aici la cotitură este
așezat satul Cotu-Văii pe care apuca
spre răsărit și se termină în locul
Mangalia de aici s-a dat numele
de Cotu-Văii mai tîrziu cînd s-au
Schimbat numirile din Turcești în Rom-
ânești, Aciastă Vale, după cum am
scris din auzite aiciastă Vale pe
timpuri sechimbîntea de a veni tătari
aici se numea Valea cirbiris
Adică Valea cerbilor, fiind că și eu
am cunoscut împădurită, și că Valea
Valea aiciastă ar fi avut apă -
Și la cotitura Văii s-ar fi găsit
o ancoră de la corăbi care umblau

pe apă, aiciastă vale pe ambele
coaste am cunoscut împădura
de cind eram copil mic pădure
cu diferiti pomi Ulmi, ciresi, meri
peri, corni, coacazi si diferite
Tufisuri toate salbatice.

Umblam cu copii de seama mea.
Primavara dupa Buzuri Brinduse
Mocis, motul cureanului, iar vara
dupa fragi, mere, mere padurete
pere si cocaze si coarne,
Mergeam cu vetele pe valea mare
la pascut sau hojnari prin cing
De scoala pe vremea aceea nici nu
se auzia, ma invatase tata buchile
Alfabetul de azi ca tata invatase ~~tata~~
in ardeal in satul lui natal.

Vorodemi mari din timpul Fagarasului
daua clase primare mama nu stia
nici o buche, din carte,
Vai povesti cum a luat bine fiinta
Satul nostru Chiragi - Cotu-Vai
de azi in ste curat Rominesc
cu administratie Romineasca

Aici in sat a fost mult pamint
al statului disponibil. ramas in
urma razboiului din 1877, de la
la diferite natuni care au parasit
paminturile sau din diferite rescoale
intre locuitori satului cu alti col.
opitori pana a se instala autonomis-
taria Romina -

Prima data au venit ingineri -
Romani cam prin anul 1884 si au
facut masuratori 101 loturi de cite
25 hectare pamint aiciaste loturi
numai pe raza satului Chiragi iar
cartunile la fel dar rind pe rind
in lipsa de ingineri hotarnici.
Sa dat veste in toata tara Romineasca
si in ardeal ca cine mare pamint
sa vie in Dobrogea colonisti,
si a inceput a veni prin anul 1887 -
bite o familie de Romini, din dif-
erite jubele ale tarei veneau cu
carul cu boi cu catel, puresel. tot
ce avea unde ajungea puneau
craurul si facea manialiga la copii

ba tot ce avea era în căruță,
Ajunși aici dădă găsea înădă-
rămintura de casă o cumpăra
iar majoritatea făcea un bordei
în pământ unde se adăpostea
cu toată familia.

Așa rînd pe rînd sa completat
aceste loturi de 25 hectare,
iar a doua înfrumusețire, aceea
a înfrumusețirii Veterani din Războiul
1877 cu cîte 8 hectare pământ
mai tîrziu cu cîte cinci hectare
Demobilizaților din Războiul mondial
1916-1919. -

Voi povesti aici din copilărie pînă
la anul 1900 cînd am plecat la
școală ca acel am de terminat școala.
Aici în sat, produsele ce le cultuam
le transportam cu carul cu boi la Constanța
sau Mangalia. Băștinarii mai făceau încă
Mangaliei Galații și Constanței Tomis.
Tot mai păstrau aceste nume Grecești
Aici în Mangalia veneau corăbi din
Turcia Grecia și Italia

și cumpărau de la noi Ouz, otăz
porumb, fasole, Meim, Grîm mi era
pe timpul acela în Dobrogea
fînd locurile pămîntate pusti ne-amate
îl mîncea gîndaci de Verde cînt
baga bob fînd că se puneă porea
putrî, Iar noi cumpăram din Mangalia
Mașine, Halva peste, cafea, Zahăr
și unt-de lemn - iar pentru înbrăcî
mînt ne găseam de cît lumbac,
șire ne-lucrat, pe care îl tesa mama
Acasă ne făcea cămăși, iar pentru
haine cumpăram lîna de la proprietari
de oi și îl torcia în casă tesa și
ne făcea haine, Mai tîrziu ne-am
cumpărat și noi cîteva oi, să ne
mai cumpăram lîna, fînd vorba
despre Mangalia șeriem și despre ai
cum am cunoscut eu, pe atunci
Mangalia era Resedință de plasa cu
un Suprefect, Ziadie un Notar un
perceptor și un singur doctor pe
Nume Mardone, un angaron
care venea de puneă pămînturile

în posesune Coloniștilor, Restul de locuitori era numai străine greci turci și armeni Școala, Biserica, nu era în limba Română, o singură Biserică grecească, și o geamă turcească Către Agri-siști greci care ne cumpărau marfurile noastre și ne vindeau pe ale lor. Îmi aduc aminte și numele lor Teodor Brusalis, Eam Comino - Jemi Stamatopol și un turc Ahmet Ali Aceștia erau primi negustori pe timpul acela în Mangalia, iar când ne duceam la Constanța era numai câteva case în formă de cartier o singură Biserică Grecească o prefectură cu funcționari un polițai și atât tot serviciul de poliție îl făcea Armata în patulări. Iar negustori erau mai mulți ca în Mangalia, Armeni și Greci și 2 trei mocani cu hamuri unde trăgeau. Când ne duceam la Constanța ei ne cumpărau produsele iar noi trăgeam cele de trebuință, până aici a fost o scurtă istorie, după ce sa

terminat Școala în Chiragii - Cota-Văii de apă aveau etate între 9-10 ani. De aici tata nu mai mai lăsat să umbla hoinar ma trimis la școală pe mine și pe un frate mai mic ca mine dar eram de 10 ani în clasa Ia, însă eu cunoșteam alfabetul puteam să scriu așa caligrafic mare și să mai îscălesc, era în anul 1900. Că mă învățase tata Băchile așa în fiecea pe atunci totuși două clase învățase în satul său din Ardeal. Mama nu știu nici o buche. Noua oca în Chiragii ne-a trimis de la Ministerul Instrucțiunii aici în sat la școala nouă de 5 clase primare, un Învățător Dîrghintu bu numele de Mihail Beljariș de fel din Comuna Gornăști Județul Muscel un om cu experiență plăcută învăța copii toată ziua avea până la 100 copii totuși în clasa Ia numai un singur elev Ionescu Niculae era în clasa Ia

Băatul notariului Jonescu Venise
după Băragan. Notar ace în sat
Deci aveam copii în școală la clasă
Ia până la 18 ani și făceam multe
Doutori de a învăța mearcă o clasă
dona, Domnul Învățător ne expunea
la totă acură lectură fiind cu tot
eram acură clasă în afară de
Jonescu, iar dacă grescam certă.
Așa o muiă de alina o numea
Maica Treista, dacă nu stia lecție
te sorcotea cu Maica Treista, până
iti făcea palmile ca Rău.
Pe timpul acela eu ce elev dacă
învăta clasele primare 5. ca așa
era cea mai mare școală primară
cu 5 clase sau dacă între timp
eu împlinim 14 ani și nu vrei să
mai învăț te elibera din școală,
Tată muiă mea ține până la
etatea de 15 ani ca să termin
cele 5 clase primare.
Așa că am fost primul elev cu
cele cinci clase primare din

Școala primară din Chirag.
An cu an copii se înmulțeau la școală.
Dar rar care ajungea la clasă Ia
ca omul era mulțumit să învețe o
clasă sau două, să poată citi sau
cîtească o scrisoare sau să se
semneze. Așa că din 102 elevi
care eram în clasă Ia la începutul
școlii am rămas numai cinci elevi.
Eu Bico Gheorghe un frate mare mi
Bico David, Brejoi Ilie, Tănase
Jon, și o singură fată, Tuga Maria.
Ajunși la examenul de 5 clase
pentru certificatul de absolvire eram
numai cinci elevi pentru examen.
La data hotărîții Domnul Învățător
a pus o comită cu cai din sat
și la mers cu noi la examen
la un centru hotărît, destinat
pentru examen a fost centru
Satul Enghiz (General Scărisorom
de azi). Revizorul școlar care
ne-a examinat pe noi și pe
alte comuni de muiă

Jon Costescu, un moldovean
de băstina, vorbitor, cu șese septe,
îi mergea la tablă, Băstinașele,
mi-făcea o problemă, de geometrie.
Jon la București era pe timpul
Acela Minister Cultelor și Instrucțiunilor
public Spirea Haret,
tun munte și țigă ca la examenul
de absolvenți a cinci clase am luat
ca primă o medalie de bronz; - cu
Bustul Ministerului Spirea Haret -
Jon numele Revizorului Jon Costescu
Se vede și astăzi pe certificatul
de absolvire, Jon Costescu Revizor
Sector al județului Constanța
Examinat țigă 5 Iunie 1905 -
După cum am scris mai sus acestea
sunt cunostințele până în anul 1905
Vor mai da aici și numele la cititor
Elevi din satule vecine care veneau
la noi la școală. Stănescu D. Dumitru
și Tudor Marin din Vălsale, Flesoianu
Dumitru din Dărăbanii Măsa Mihailache
din Vîrtop și alți cîinci mai din

Coroana Bucuresta Marin, etc -
Tom una mai departe de locutor
care au luat loturi de 25 hectare
aici în Chiragii și după aceea
făcea și negot concurență pe băstinaș
tuturi care aveau Băcănii și
cafenele ca Cîrciumă nu aveau
ei aduceau băuturi de la Mangalia
sau Constanta nu prea consuma
Băuturi primul negustor în Chiragii
Român a fost Nicolae Dumitrescu
un om de fel din Ardeal fost
Sergent maior la un Regiment de
Bălărași, și stabilindu-se aici în
în Chiragii, făcea comerț întins cu
mai multe podgari din țară
Aducea vin cu vagonul până la
Medgidia și de acolo îl transporta
nu cu căruțele la Chiragii cu
plato era vinul din Dragășani
Vicorescu, Pănciu, țuca din petești
etc, al II-a Negustor Român
a fost Dumitru Ciopec făcea
și el un comerț mai mic,

Apoi în anul 1907 s-a terminat
construcția bisericii din Chiragiu
un locas cu o pictură în stil
Bizantin la fel ca pictura
Mitropoliei din București - pictată
de un frate al învățătorului nostru
Mihail Belizare era reșas de el
pentru pictura Bisericii din Chiragiu
acest pictor se numea Dumitru
Belizare de fel din București
eram și în timpul acela oameni
dăruitori la muncă și unite ca să
poată face în comună lucrări edilitare
Biserica, Școala, Cămin și celele
ce erau strict necesare fiind că
lipseau atunci la început, și lipsite
de lumină fiind că nu era cartea
de să se facă cu mare greutate
apoi de cărți la învățământ nu
se găseau învățam câte 3-4 elevi
pe 10 carte de citire sau aritmetică
Astăzi mii și milioane de cărți
se împart gratuit tuturor elevilor
din toate ținutul țării

Vom completa deci anul în care
satul nostru s-a putut ara pământurile
loate, oameni colonisti aici în Chiragiu
Veneau din toate părțile țării după
cum am arătat din atunci la
început nu aveau mare mult de
2 vite Boi sau cai și câte o vacă
sau un vitel ceva dar an cu an
până în anul 1910-12 - s-a putut
ara pământurile colonștilor mare toate
adica în timp de 20-25 ani
după colonizare

Vor povesti aici greutatele întâmpinate
până la anul acesta când s-a putut
înmulți poporul și animalele de
muncă fiind că atunci animalul era
Baza și cariera fie căruș plugar.
Mi-aduc aminte că prim anul 1910
Aveam etaten de 19 ani și mergeam
Acum la toate muncile simțind
și până la anul acesta am cunoscut
greutățile ce am avut de întâmpinat
noi și părinți noștri în special
pe aceste pământuri pusti

Si pline cu fiare salbatice
Daca iti insera o vita pe cimp
pana dimineata era mincata
de haituri de lupi -

Lupi Vulpi dihozi Bursuci si alte
lighioane mici, apoi Serpieri
nu era zi sa nu intilnesti unul
sau doi serpi in cale

Voi povesti aici despre acest lucru
fapt cu cel mai mare obinte
Hopi tata ma lua la toate muncile
Cimpului tata si mama mergeau
vara la coasa fiind ca pe timpul
acela nu era masini de secerat
si coseam cu coasa, eu cu tata
coseam cu coasa si mama strungea
cu furca si cu grebla in urma
noastra si atunci auzim pe mama
Vantinduse si fugea spre noi
sa se apara cu grebla, iar sarpele
gata gata sa o coprinda
Am alergat noi cu coasele si
lam luat bucati, era un sarpe
de vro trei metri lungime

asa a fost pe atunci, mama arde
copii mici cind ii lua la cimp
ii tinea sus in coruta din cauza
Serpilor si altor lighioane -

Astazi de pretutindena de azi
vedem o feniare mare cit de la
cer la pamint fata de timpurile
acelea pline de suferinta
pamintul sa arat pana la 30-40
de centimetri plugurile au scos
Ultimul cub de sarpe pot
umbla o vara intreaga nu vezi
un sarpe sau vre un lup -
tufisurile toate sau arat o viata
fericita pentru toate muncatori
din toate punctele de vedere -

Acum voi urma mai inainte cu
cultura pentru ca eu am iubit mult
acest odor care este mai scump
in viata, si eu de el nu am avut
parte ca tatal meu fiind om
sarac in timpul acela si eu un
cand de copil nu a avut
posibilitatea a ma trimite la

am rămas acasă să-l ajut
la muncile câmpului fiind că
pe timpul acela se muncia
manual, lipsea Uneltile și
mașinile, era de boză, cosea.
Dupa secera furca și gachla
Vă revine înainte prin Doris -
cu învățământul de unde am rămas
după cum am scris mai sus -
Despre primul învățator cu prima
lumină a copiilor tuturor timpurilor
cristilor din Comuna Chiriac -
Mihail Belizare a început scururile
de învățământ aici în sat în anul
1900 acest an a fost scoala terminată
și a durat învățământul până în
anul 1916 August 15 când s-a dat
mobilizarea începând Războiul și la
noapte în țară școala a fost închisă și
Învățătorul Mihail Belizare a fost mobi-
lizat și tot tineretul a fost mobilizat
până la etatea de 55 ani
Eu eram pe atunci ostas în Regiment
al 5 Roșiori în orașul Bozarghe

din județul Bălăneasa, deci a început
urgie Războiului țara a fost cotr-
opită de dușmani până la Siret
trupele care au scăpat până la
Siret sau retras în Moldova -
au făcut front la Siret așa
ca învățătorul Mihail Belizare fiind
Sublocotenent în rezervă și scăpând
cu viață să revină în satul său
Chiriac de unde a plecat și unchi
avea și familia să luată iarasi
postul în primire ca învățator
a venit din Război cu gradul
de capitan în Rezervă -
apoi în anul 1922 Învățătorul
Mihail Belizare a fost numit
Inspector al Bănelor populare din
Dobrogea iar locul lui a fost luat
de 2 Învățători Dumitru păunescu
și Mihail Gheorghita un om numai
cu două clase de liceu fiind lipsă
de învățatori după acesta au
urmat mai mulți învățatori
Dumitru Balaban Ticu A Ion un tânăr

exist din scoala din Cota Văii
care a învățat scoala normală —
apoi după aceea iarăși un învățător
Gheorghe Antimirescu și școala lui tot
învățătoare aici în sat apoi rînd
pe rînd s-a perindat mai multe
învățători prin anul 1925 s-a
schimbat și numirea satului nostru
din Chiragi în Cota Văii numire
în Româneste pe tot teritoriul
Dobrogei Astăzi satul nostru poartă
un nume pur Românesc
curat istoric s-a luat numele de
pe locul pe care-l trîm pe cotul
unei Văi plină de povestiri Vechi
și strategice aici pe frontiera
Bulgariei la sudul Dobrogei.
Eu aici în această legendă a satului
Cota-Văii am scris pe scurt din cele
ce cunosc lînd de bază talpa
începătoare timpurile Vechi. Colonizarea
Administrația culturală, Securitate și citiva din
chiferte puncte începătoare

Astăzi Satul nostru la alegerea din
1947 - am avut peste 1200 de alegători
Școala cu un corp didactic de 11 învățători
un Director cu bune calități care a
făcut școala nouă aici în sat prin
intervenția lui cu ajutorul dat de partid
și al oamenilor din sat de aici
Avem camin cultural un sfat popular
intim local bine renovat -
O frumoasă cooperativă agricolă cu
3400 hectare pămînt O vacă porci
bolul ce este necesar pentru viața omenească

Încheu aceste lucrări ca stau bine
ca numele nu a făcut istoricilor satului
Chiragi - Cota-Văii de azi
și nu știu de va face cineva ca nu mai
avem oameni bătrîni să povestească din
acei Vechi mai în vîrstă ca mine
Crescut de la etatea de doi ani aici
în Cota-Văii poate voi muri mîine
și să rămîna sat tradițional
Rămîna pe mine un prieten de scriitor
al satului

fost și sunt încă și azi corespondent
Voluntar al Ziarului Dobrogea
Un mic scriitor poetic multe din
poeziile mele au fost publicate în
Ziarul Dobrogea, albina, și Scutela
am fost plugar după cum am scris
pană în anul 1952 când am fost
ales ca Magazinier al CAP Căminul Văi
pană în anul 1965 când am
fost dispensat de batimete
Sunt născut în anul 1891 în
Comuna Calfo-Județul Tulcea
acți pe meligian Dobrogea

George St Bica